

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/54/2025
Identifikačné číslo spisu:	2622010521
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2622010521.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného B. B. pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2018 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného B. B. podané prostredníctvom jeho obhajkyne prof. PhDr. JUDr. Marcely Tittlovej, PhD., LL.M. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 3. decembra 2024, sp. zn. 3To/144/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. B. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Senica (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 5. septembra 2024, sp. zn. 1T/97/2022, podľa § 405b ods. 1 druhá veta Tr. por. zrušil celý výrok o treste uložený obvinenému B. B. rozsudkom Okresného súdu Senica z 10. novembra 2022, sp. zn. 1T/97/2022, právoplatným 10. novembra 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Na základe § 405b ods. 1 druhá veta Tr. por. súd obvinenému za pokračujúci obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 (ďalej tiež „Tr. zák.“) s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, pokračujúci zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, pokračujúci zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, pri ktorých trestnosť činu nezanikla a z ktorých bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Senica z 10. novembra 2022, sp. zn. 1T/97/2022, právoplatným 10. novembra 2022, uložil podľa § 212 ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 (ďalej tiež „Tr. zák.“) s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. súd obvinenému uložil trest vyhostenia na dobu 10 (desať) rokov.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený B. B. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 3. decembra 2024, sp. zn. 3To/144/2024, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného B. B. zamietol.

Dňa 15. apríla 2025 podal obvinený B. B. prostredníctvom zvolenej obhajkyne prof. PhDr. JUDr. Marcely Tittlovej, PhD., LL.M. písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por., a síce:

- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. namietal, že mu bol trest ukladaný podľa neexistujúceho ustanovenia Trestného zákona, konkrétne podľa § 212 ods. 5 Tr. zák., ktoré Trestný zákon v čase rozhodovania okresného súdu dňa 5. septembra 2024 už neobsahoval a súčasne namietal, že mu bol trest ukladaný mimo trestnú sadzbu, ktorá sa za trestný čin - za stíhaný skutok, dá ukladať podľa nového ustanovenia § 212 ods. 4 Tr. zák., a to v rozpätí tri až desať rokov, nakoľko súd vychádzal z trestnej sadzby desať až pätnásť rokov. Mal za to, že ak mu za štyri trestné činy bol uložený úhrnný trest vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pri zániku trestnosti jedného z nich sa táto skutočnosť musí prejavíť aj v úvahe súdu o výške ukladaného trestu. Hoci jeden zo zbiehajúcich skutkov už nie je trestným činom, súd trest v tomto prípade žiadnym spôsobom neupravil, t. j. ani minimálne nezmiernil. Obvinený namietal aj skutočnosť, že súdy pri rozhodovaní o jeho zaradení na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia nerešpektovali právoplatné rozhodnutie súdu o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, ktorým bol na ďalší výkon trestu odňatia slobody preradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený namietal, že tak okresný, ale aj krajský súd, postupovali nesprávne, nesprávne právne posúdili ním spáchané skutky (podľa nesprávnej právnej úpravy v kontexte § 2 ods. 1 Tr. zák.), keď mu bol uložený trest za trestné činy podľa ustanovení a podľa trestných sadzieb, ktoré upravoval Trestný zákon účinný do 31. decembra 2018 - konkrétne podľa § 212 ods. 5 Tr. zák., ktoré Trestný zákon v čase rozhodovania súdov už neobsahoval a v prvostupňovom rozhodnutí nie je obsiahnuté právne správne posúdenie ním spáchaných skutkov podľa právnej úpravy pre páchatela priaznivejšej a na túto skutočnosť neprihliadol, resp. ju nezohľadnil ani krajský súd vo svojom rozhodnutí, keď ním podané odvolanie zamietol. Rozhodnutie je teda založené na nesprávnom právnom posúdení skutkov kladených mu za vinu, t. j. na základe nesprávnej právnej kvalifikácie. Obvinený ďalej uviedol, že okresný súd pri ukladaní trestu odňatia slobody zohľadňoval aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kedy mu ako priťažujúcu okolnosť priznal okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., t. j. spáchal viac trestných činov, avšak toto ustanovenie použil nesprávne, nakoľko ide o dvojnásobné pripočítanie tej istej okolnosti, t. j. mnohosti trestných činov a teda, ak súd ukladal úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nemohol zároveň ako priťažujúcu okolnosť priznať aj okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., čo však urobil. Tento nedostatok nenapravil ani krajský súd, ktorý toto pochybenie okresného súdu úplne prehliadol. Obvinený taktiež namietal nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. Podľa názoru obvineného tak súd vychádzal z nesprávneho pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., keď jednu priťažujúcu okolnosť zohľadnil opakovane a jednu poľahčujúcu okolnosť nepriznal. Aj iný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, resp. existencia pomeru dvoch poľahčujúcich a žiadnej priťažujúcej okolnosti sa pritom mohla premietnuť do výšky ukladaného trestu.

Z dôvodov vyššie uvedených obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

- podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 3. decembra 2024, sp. zn. 3To/144/2024, ako aj konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, bol porušený zákon v zmysle dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por., a to v ustanoveniach § 2 ods. 1 Tr. zák., § 37 ods. 1 písm. h) Tr. zák., § 212 Tr. zák., ako aj čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky,
- podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 3. decembra 2024, sp. zn. 3To/144/2024,
- podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol,
- podľa § 380 ods. 2 Tr. por. až do právoplatného rozhodnutia vo veci prerušil obvinenému výkon trestu odňatia slobody.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej tiež „prokurátorka“) podaním z 12. mája 2025 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Mala za to, že okresný súd, ako i krajský súd, rozhodli zákonne, na podklade dostatočne zisteného skutkového stavu pri aplikácii príslušných ustanovení Trestného zákona. Poukázala na skutočnosť, že v dovolaní obhajkyňa obvineného uvádza totožné skutočnosti ako v odôvodnení odvolania, s ktorými sa vo svojom rozhodnutí už podrobne vysporiadal krajský súd. Uviedla, že vo vzťahu k použitiu hmotnoprávných ustanovení Trestného zákona týkajúcich sa výlučne otázky ukladania trestov má ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. povahu lex specialis oproti dôvodu podľa písmena i), preto dovolací dôvod podľa písmena i) sa vo vzťahu k otázke uloženého trestu nepoužije. Dôvod podľa písmena h) je naplnený iba podľa jeho výslovného znenia a netýka sa primeranosti (výšky) druhu trestu prípustného podľa zákona a uloženého v rámci zákonnej sadzby. Obvineným namietaná výška trestu uložená mu rozsudkom okresného súdu teda bola súdom uložená v medziach zákona, predmetný trest potvrdil v ďalšom konaní aj krajský súd, pričom uvedený trest je zákonný.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného B. B. v zmysle § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojej zvolenej obhajkyne podaním z 1. júna 2025, v ktorom v celom rozsahu zotrval na podanom dovolaní, a to čo do dôvodov, ako aj čo do ich odôvodnenia. Uviedol, že trestnosť činu je možné posudzovať v kontexte predošlej a znovelizovanej trestnoprávnej úpravy. Zvyšné trestné činy, okrem toho, ktorého trestnosť zanikla, sú trestné tak podľa predošlej, ako aj podľa aktuálnej (znovelizovanej) hmotnoprávnej úpravy. V dôsledku zrušenia celého výroku o treste, mal súd povinnosť postupovať v súlade s § 2 ods. 1 Tr. zák. podľa právneho predpisu priaznivejšieho pre páchatel'a a v jeho kontexte rozhodnúť aj o výške trestu a posúdiť aj trestnosť činu trestného pred novelizáciou aj po nej. Fakt, že bolo právoplatne rozhodnuté o vine, nič nemení na tom, že nebolo právoplatne rozhodnuté o výške trestu a v dôsledku ukladania súhrnného trestu (správne úhrnného trestu - pozn. dovolacieho súdu) a jeho následného zrušenia, súd nemal možnosť postupovať inak, ako podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania na verejnom zasadnutí. Obvinený opätovne uviedol, že sprísnenie trestnej sadzby (zvýšenie hornej hranice o 1/3) v dôsledku spáchania viacerých trestných činov je obsiahnuté už v tzv. asperačnej zásade. Priznanie tejto okolnosti - spáchal viac trestných činov - ako okolnosti priťažujúcej podľa § 37 písm. h) Tr. zák. je dvojitém sprísneným na podklade jednej a tej istej, resp. rovnakej okolnosti. Je preto plne v rozpore so zásadou ne bis in idem, kedy v tomto prípade jedna a tá istá okolnosť bola páchatel'ovi na ujmu dvakrát.

V doplnení dovolania z 29. septembra 2025 obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne v kontexte rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (Veľká komora) z 1. augusta 2025, vo veci Baji Trans s.r.o., C-544/23 a jeho výkladu článku 49 ods. 1 Charty základných práv namietal, že krajský súd mal aplikovať už v odvolacom konaní priaznivejšiu právnu úpravu pre obvineného, preto nesprávnosť právneho posúdenia a právneho postupu krajského súdu zakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Mal za to, že krajský súd nesprávne právne posúdil stíhané skutky a nesprávne ich kvalifikoval podľa už neúčinnnej a pre páchatel'a podstatne nepriaznivejšej právnej úpravy. Podľa názoru

obvineného aj v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku má súd povinnosť aplikovať priaznivejšiu úpravu z pohľadu páchatel'a, ak od času právoplatnosti odsúdenia nadobudli účinnosť také právne predpisy - normy, v zmysle ktorých je možné právnú úpravu považovať za pre páchatel'a priaznivejšiu.

Dňa 23. júla 2025 bolo dovolanie obvineného B. B. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolateľ v dovolaní, ktoré smeruje proti výroku o uloženom treste, uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. Podľa ustálenej súdnej praxe (S 5/2011 - ide o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010) vzájomný vzťah týchto dovolacích dôvodov je taký, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste a z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. na rozdiel od ustanovení § 41 Tr. zák. a § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávnej, ale kogentnej povahy, nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. sa vyžaduje zistenie, aby bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. namietal, že mu bol trest ukladaný podľa neexistujúceho ustanovenia § 212 ods. 5 Tr. zák., ktoré Trestný zákon v čase rozhodovania okresného súdu 5. septembra 2024 už

neobsahoval a mimo trestnú sadzbu stanovenú podľa nového ustanovenia § 212 ods. 4 Tr. zák., a to v rozpätí tri až desať rokov, nakoľko súd vychádzal z trestnej sadzby desať až pätnásť rokov. Obvinený teda namietal, že mu bol trest ukladaný podľa Trestného zákona v znení účinnom v čase právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku a nie podľa Trestného zákona novelizovaného zákonom č. 40/2024 Z. z. v znení účinnom od 6. augusta 2024.

Podľa § 405a ods. 1 Trestného poriadku ak dôjde k zániku trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona podľa § 84 Trestného zákona, súd preskúma právoplatné rozhodnutie súdu vydané na základe aplikácie takého zákona, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ak uložený trest nebol vykonaný.

Jedným zo špecifik mimoriadneho opravného prostriedku preskúmania rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona oproti iným riadnym a mimoriadnym opravným prostriedkom je, že aplikácia tohto mimoriadneho opravného prostriedku je podmienená zákonodarnou činnosťou parlamentu Slovenskej republiky, a to v prípade ak v dôsledku zmeny Trestného zákona príde k dekriminalizácii doposiaľ trestnoprávne relevantného konania páchatel'a.

Z § 405a ods. 1 Tr. por. je zrejmé, že zámerom zákonodarcu pri tomto mimoriadnom opravnom prostriedku je výlučne eliminovanie dôsledkov výkonu uloženého trestu právoplatne odsúdenou osobou za trestný čin, ktorý na základe zmeny Trestného zákona už trestným činom ďalej nie je. Jedná sa o zásah zákonodarcu do princípu právnej istoty, keďže tento opravný prostriedok možno aplikovať len na právoplatne skončené trestné veci, v ktorých odsúdená osoba uložený trest doposiaľ (v čase zmeny Trestného zákona) nevykonala.

Taktiež možno dospieť k záveru, že zámerom zákonodarcu pri tomto mimoriadnom opravnom prostriedku nebolo odsúdeným osobám poskytnúť možnosť prehodnotenia uložených trestov súdom, ak zákonodarca pristúpil pri zmene Trestného zákona spočívajúcej v zmiernení sadzieb pri trestných činoch, za ktoré odsúdené osoby vykonávajú súdom uložené tresty.

Pokiaľ sa dovolateľ v prejednávanom prípade domáha týmto mimoriadnym opravným prostriedkom aj zmiernenia uloženého trestu odňatia slobody v dôsledku zmeny zákona, spočívajúcej v zmiernení trestnej sadzby trestu odňatia slobody pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) ods. 5 s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, ide nad rámec zámeru zákonodarcu pri tomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

V tomto prípade nemožno použiť ani analógiu v prospech odsúdenej osoby z dôvodu neexistencie medzery v zákone, pretože zákonodarca zrozumiteľne stanovil mantinely zásahu do princípu právnej istoty týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorom je nevyhnutné zvoliť reštriktívny výklad.

Podľa § 405b ods. 1 Trestného poriadku ak v dôsledku zmeny zákona zanikla trestnosť činu podľa § 84 Trestného zákona, súd uznesením rozhodne, že zvyšok trestu sa nevykoná. Ak ide o skutok a trestný čin, za ktorý bol uložený úhrnný alebo súhrnný trest, súd rozsudkom zruší v dôsledku zániku trestnosti činu právoplatné rozhodnutie len vo výroku o treste a podľa § 41 alebo § 42 Trestného zákona uloží primeraný trest za zostávajúce zbiehajúce sa trestné činy, pri ktorých nezanikla trestnosť činu podľa § 84 Trestného zákona, a zároveň rozhodne o započítaní už vykonaného trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné.

Ďalším špecifikom tohto mimoriadneho opravného prostriedku je, že zákonodarca určil dva rôzne procesné postupy súdu, ak odsúdená osoba vykonáva trest za skutok, ktorý na základe zmeny zákona už ďalej nie je trestným činom.

V prípade, ak odsúdený vykonáva trest výlučne za skutky, ktoré už nie sú trestnými činmi, súdne rozhodnutie sa nedotkne meritórneho rozhodnutia súdu, ktorým bolo jeho trestné stíhanie ukončené, ale súd zasiahne do vykonávacieho konania, a to vydaním uznesenia, ktorým rozhodne, že odsúdená osoba zvyšok uloženého trestu nevykoná.

V prípade ak odsúdený vykonáva trest za viaceré skutky, z ktorých aspoň jeden v dôsledku zmeny Trestného zákona už nie je trestným činom a aspoň jeden zostal trestným činom, určil zákonodarca iný procesný postup súdu, spočívajúci v zásahu priamo do meritórneho rozhodnutia súdu, ktorým trestné stíhanie odsúdenej osoby skončilo. Tento zásah spočíva v zrušení výroku o treste pôvodného meritórneho rozhodnutia a jeho nahradenie novým výrokom o treste.

Dôsledkom tohto procesného postupu súdu je, že nový trest (výrok o treste) možno odsúdenej osobe uložiť len rozsudkom.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

Pri posudzovaní časovej pôsobnosti Trestného zákona je nepochybné, že trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ide o prvý moment pre určenie časovej pôsobnosti Trestného zákona, ktorý ani z hľadiska jeho interpretácie nie je sporný.

Obvinený v podanom dovolaní vyjadril právny názor, že ďalším momentom, relevantným pre posudzovanie časovej pôsobnosti Trestného zákona je aj vynesenie rozsudku súdom pri postupe podľa § 405b ods. 1 veta druhá Tr. por.

Dovolací súd sa však s týmto právnym názorom obvineného nestotožnil, pretože ho považuje za nesprávny a v rozpore s princípom právnej istoty.

Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“ uvedené v § 2 ods. 1 Tr. zák. je nevyhnutné interpretovať aj vzhľadom na ďalšie ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, ako aj samotný zmysel a účel mimoriadneho opravného prostriedku - preskúmania rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona.

Pre výklad slovného spojenia „vynesenie rozsudku“ (§ 2 ods. 1 Tr. zák.) považuje dovolací súd za nevyhnutné zohľadniť zákonnú definíciu slovného spojenia „trestné stíhanie“ uvedenú v § 10 ods. 14 Tr. por., podľa ktorého je trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej. Trestné stíhanie začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania alebo ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaistovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu (§ 199 Tr. por.) a končí meritórnym rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu.

Definícia tohto slovného spojenia, ako aj jeho časové vymedzenie, má zásadný význam z tohto dôvodu, že práve v priebehu trestného stíhania páchatel'a sa rieši jednak otázka trestnosti činu, ako aj dôvodnosti uloženia trestu (príp. inej sankcie), pri ktorých posudzovaní je nevyhnutné zohľadniť aj § 2 Tr. zák. Trestné stíhanie môže byť meritórne ukončené aj vydaním uznesenia orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu (napr. uznesením o zastavení trestného stíhania a pod.), ku ktorému môžu tieto orgány pristúpiť v zákonom stanovených prípadoch, pričom zároveň sa jedná o meritórne rozhodnutia, ktorými trestné stíhanie páchatel'a končí a neprichádza k vyneseniu rozsudku súdom. Vynesenie rozsudku súdom prichádza do úvahy len v prípade, ak nie je možno trestné stíhanie skončiť iným

spôsobom, a teda z chronologického hľadiska uvedenie tohto slovného spojenia v § 2 ods. 1 Tr. zák. poskytuje najširší časový priestor na zohľadnenie priaznivejšej zmeny Trestného zákona pre páchatel'a.

Keďže trestné stíhanie je ukončené až momentom právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, možno z tejto skutočnosti vyvodiť, že v prípade prebiehajúceho odvolacieho konania zmenu Trestného zákona, ktorá bude v prospech páchatel'a, môže vo svojom rozhodnutí zohľadniť aj odvolací súd, ktorý je oprávnený v konaní o riadnom opravnom prostriedku zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu a vo veci sám rozhodnúť, príp. vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona je druhom trestného konania (konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku), avšak nenapĺňa definičné znaky slovného spojenia „trestné stíhanie“. Trestným konaním je v zmysle § 10 ods. 14 Tr. por. každé konanie podľa Trestného poriadku a je tak obsahovo širšie ako slovné spojenie „trestné stíhanie“. Napriek tomu, že aj v trestnom konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku prichádza do úvahy vynesenie rozsudku (ako forma rozhodnutia), nemožno na tento mimoriadny opravný prostriedok aplikovať ustanovenie § 2 Tr. zák., a to s poukazom na skutočnosť (zmenu Trestného zákona), ktorá nastala až po skončení trestného stíhania páchatel'a (po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia).

Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá počas trestného stíhania páchatel'a, ktorým je podľa § 10 ods. 14 Tr. por. úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku. Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“, uvedené v § 2 ods. 1 Tr. zák., preto označuje rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie páchatel'a právoplatne končí. Pokiaľ príde pri využití práva páchatel'a na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, dovolania, obnovy konania) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bolo trestné stíhanie páchatel'a právoplatne skončené, v trestnom stíhaní páchatel'a sa pokračuje a v tomto konaní prichádza do úvahy, v prípade splnenia zákonných podmienok, aplikácia § 2 ods. 1 Tr. zák. v prospech páchatel'a.

Podľa § 405d ods. 4 Trestného poriadku ak súd pri postupe podľa § 405b ods. 1 ukladá nový trest, rozsudok podľa § 405b ods. 1 sa stáva právoplatným až právoplatnosťou výroku o novourčenom treste.

Pri každom mimoriadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu prebieha trestné konanie o tomto opravnom prostriedku (konanie o dovolaní, konanie o obnove konania, konanie o preskúmaní rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona), ktoré nemožno podradiť pod pojem trestného stíhania, počas ktorého bolo v rámci právoplatného meritórneho rozhodnutia s konečnou platnosťou vyriešená otázka trestnosti činu ako aj trestu. Existencia meritórneho rozhodnutia bráni ďalšiemu trestnému stíhaniu odsúdenej osoby, teda aj opätovnému posudzovaniu trestnosti činu, či ukladania trestu. Kým výsledkom dovolacieho konania alebo konania o obnove konania môže byť kasačné rozhodnutie súdu, ktorým príde k zrušeniu právoplatného meritórneho rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie páchatel'a skončilo, v dôsledku čoho sa v trestnom stíhaní páchatel'a pokračuje, v prípade mimoriadneho opravného prostriedku preskúmania rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona tomu tak nie je.

Konanie o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku však nemá kasačný, ale apelačný charakter, keďže počas konania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, až do právoplatnosti rozhodnutia o ňom, je právoplatné pôvodné meritórne rozhodnutie (ako pri každom konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku), a teda v rámci konania o tomto opravnom prostriedku neprebieha trestné stíhanie odsúdenej osoby, počas ktorého možno aplikovať ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. Účelom tohto mimoriadneho opravného prostriedku je výlučne nahradenie pôvodného výroku o treste, pri ktorom aplikácia § 2 ods. 1 Tr. zák. pri skutkoch, ktoré sú aj po zmene Trestného zákona naďalej trestnými činmi, hoci aj so zmiernenou trestnou sadzbou oproti predchádzajúcej právnej úprave, nie je namieste.

Uvedený záver dovolacieho súdu vyplýva nielen z jazykového, ale aj zo systematického, logického a hlavne teleologického výkladu ustanovenia § 405b ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa pôvodný trest v podstate len nahrádza novým úhrnným alebo súhrnným trestom za zbíhajúce sa trestné činy, ktorých

trestnosť nezanikla, teda ide len o procesnú reakciu konajúceho súdu vzhľadom na zánik trestnosti zbíhajúceho sa trestného činu, resp. trestných činov. Takýmto postupom sa potom ustanovenie § 405b ods. 1 Tr. por. nemôže dostať ani do zrejmého rozporu s ustanovením § 42 ods. 2 druhá veta (súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom), čo v niektorých prípadoch iného postupu, a teda výkladu, by sa nedalo vylúčiť (viď. 1 Tdo 36/2025).

Z ustanovení §§ 405a - 405d Tr. por., ktorými bol do nášho právneho poriadku zavedený osobitný druh mimoriadneho opravného prostriedku - preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona, možno vyvodiť, že jeho účelom je, aby odsúdené osoby nevykonávali uložené tresty za skutky, pri ktorých dôjde k zániku trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona podľa § 84 Tr. zák. po skončení ich trestných stíhaní. Zákonodarcu však zároveň stanovil rozsah zásahu do princípu právnej istoty týmto mimoriadnym opravným prostriedkom tak, že ho možno aplikovať len na prípady, kedy v dôsledku zmeny zákona príde po skončení trestného stíhania páchateľa k zániku trestnosti činu, pre ktorý bol odsúdený. Jeho uplatnenia sa však nemožno domáhať v prípade, ak v dôsledku zmeny zákona príde po trestnom stíhaní páchateľa k zmierneniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pre trestný čin, pre ktorý bol odsúdený.

Obvinenému bol teda správne ukladaný trest podľa Trestného zákona účinného v čase, keď bol pôvodný trest ukladaný a nie podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a týmto postupom súdu nedošlo k obvineným namietanému porušeniu § 2 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd postupoval správne, keď ukladal úhrnný trest odňatia slobody podľa § 212 ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 ako trestného činu najprísnejšie trestného zo zbíhajúcich sa trestných činov (podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať až pätnásť rokov), ktorých trestnosť činu v dôsledku novely Trestného zákona nezanikla, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. (horná hranica zákonom trestnej sadzby sa zvyšovala o jednu tretinu), § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam (dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa znižovala o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby). Ak teda bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, ide o zákonom prípustný druh trestu uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a tento trest spĺňa aj podmienku primeranosti trestu podľa § 405b ods. 1 Tr. zák., nakoľko ako primeraný môže byť opätovne uložený trest v rovnakej výmere.

V súlade so zákonom postupoval okresný súd aj pri rozhodovaní o namietanom spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák., majú za to, že so zreteľom na závažnosť trestných činov a mieru narušenia obvineného, v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia bude jeho náprava lepšie zaručená. Pokiaľ obvinený poukazoval na existenciu rozhodnutia súdu o jeho preradení na ďalší výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, najvyšší súd uvádza, že okresný súd postupom podľa § 405b ods. 1 druhá veta Tr. por. zrušil okrem výroku o treste uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Senica z 10. novembra 2022, sp. zn. 1T/97/2022, aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, vrátane obvineným zmieneného rozhodnutia. Zároveň najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že obvinený môže byť pri splnení podmienok podľa § 9 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov v budúcnosti na základe rozhodnutia súdu o zmene spôsobu výkonu trestu opätovne preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Obvinený porušenie § 2 ods. 1 Tr. zák. v dôsledku nesprávnej právnej kvalifikácie skutkov podľa neúčinnnej a pre obvineného podstatne nepriaznivejšej právnej úpravy, ktoré podradil pod dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., namietal v kontexte rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (Veľká komora) z 1. augusta 2025, vo veci Baji Trans s.r.o., C-544/23 a jeho výkladu článku 49 ods. 1 Charty základných práv.

K uvedenej námietke najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že podľa článku 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) ustanovenia tejto Charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie a tiež pre členské štáty výlučne vtedy,

ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

Najvyšší súd s poukazom na uvedený článok Charty uvádza, že v prejednávanej trestnej veci súdy rozhodovali o treste obvineného za pokračujúci obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, pokračujúci zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018, pokračujúci zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2018. Keďže žiadny z uvedených trestných činov nie je bez ďalšieho predmetom úpravy práva Únie, súdy rozhodujúce v prejednávanej veci nevykonávali právo Únie, v dôsledku čoho nie je daná pôsobnosť Charty v zmysle jej článku 51 ods. 1. Aj z tohto dôvodu preto nebolo možné dospieť k záveru o potrebe použitia novelizovaného znenia Trestného zákona v prejednávanej veci.

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci Baji Trans s.r.o., z 1. augusta 2025, C-544/23 uviedol (body 102 - 103), že odsúdenie nemožno považovať za právoplatné („définitive“), pokiaľ je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom. Ten pre potreby výkladu a aplikácie Charty autonómne definuje ako opravný prostriedok, ktorý je súčasťou riadneho priebehu konania a ktorý ako taký predstavuje procesný vývoj, s ktorým musí každý účastník konania rozumne rátať a ktorý strany konania môžu podať v lehote stanovenej zákonom a bez toho, aby museli odôvodniť výnimočné okolnosti, pričom je spôsobilý dosiahnuť zrušenie alebo zmenu odsudzujúceho rozsudku alebo uloženého trestu. Nie je pritom vôbec rozhodujúce, ako vnútroštátne právo a právna teória označujú tento opravný prostriedok, ani či predmetné odsúdenie je na vnútroštátnej úrovni chápané ako právoplatné (bod 99).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 19. augusta 2025, sp. zn. 4Tdo/37/2024, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že aj v prípade, že by o aplikáciu práva Únie v prejednávanej veci išlo, závery dotknutého rozhodnutia súdneho dvora vzťahujúce sa na kasačnú sťažnosť v správnom konaní, nie je možné podľa názoru najvyššieho súdu bez ďalšieho na dovolanie v trestnom konaní použiť. Ďalej uviedol, že aj pri akceptácii charakteru dovolania ako riadneho opravného prostriedku, dovolací súd pri zistení, že došlo k zmene hmotnoprávneho právneho predpisu v prospech obvineného nemá zákonný podklad pre zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu vyššieho stupňa len z tohto dôvodu, pretože takáto okolnosť žiadnemu dovolaciemu dôvodu nezodpovedá. S ohľadom na skutočnosť, že dovolanie smeruje proti druhostupňovému rozhodnutiu, jeho použitiu predchádza odvolacie konanie, je ho možné podať v dlhej lehote troch rokov, dôvody jeho podania sú úzko vymedzené za konkrétnych špecifických podmienok (nie je určené všetkým obvineným) a na podklade právoplatného rozhodnutia, proti ktorému smeruje, sa už tri roky právoplatne vykonávajú tresty (ak majú takéto dlhé trvanie), je možné dospieť k spoľahlivému záveru, že dovolanie je svojou povahou mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa, a preto aplikácia § 49 ods. 1 Charty v jeho prípade neprichádza do úvahy. Uzavrel, že vzhľadom na to, že súdny dvor vo vyššie rozvedených súvislostiach neuvažoval a ani nemohol, pretože otázka „lex mitior“ v podmienkach dovolania v trestnom konaní nebola predmetom jeho rozhodovania, nie je jeho rozhodnutie (C-544/23), z dôvodu zásadnej odlišnosti dovolania v trestnom konaní od kasačnej sťažnosti v správnom konaní, ktorá v podstate len imituje mimoriadny opravný prostriedok (v skutočnosti ide o riadny opravný prostriedok), v trestnom konaní použiteľné.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že zmena ustanovení Trestného zákona v prospech obvineného, ku ktorej pristúpil zákonodarcia až po právoplatnom skončení trestného stíhania obvineného, nepredstavuje žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený namietal tiež nepriznanie

poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., ako aj súčasnú aplikáciu § 37 písm. h) Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o námietku nepriznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. dovolací súd pripomína, že nepriznaním poľahčujúcej alebo priťažujúcej okolnosti nie je možné naplniť žiadny z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por., nakoľko sa jedná o namietanie skutkových okolností, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné, vid'. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tdo 56/2013 zo 14. mája 2014, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 2)2015, podľa ktorého otázka zisťovania resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak ale súd vo výroku napadnutého rozhodnutia konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej alebo priťažujúcej, ale v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby - tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Tr. zák., ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Tr. por. môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia).

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa súčasnej aplikácie § 37 písm. h) Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. je však potrebné prisvedčiť dovolateľovi, že okresný súd pochybil, keď v jeho neprospech pričítal ako priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keďže práve táto okolnosť podmieňuje uloženie úhrnného trestu podľa § 41 Tr. zák., a teda aj v prejednávacom prípade už bola zohľadnená práve takýmto spôsobom, spočívajúcim v uložení úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Okresný súd tak v rozpore so zásadou ne bis in idem a z nej vyplývajúceho zákazu dvojitého pričítania (vyjadreného v § 38 ods. 1 Tr. zák.) dvakrát prihladol na tú istú okolnosť - raz ako na všeobecne priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a raz ako na okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej (prísnejšej) trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Uvedený záver je v zhode s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, podľa ktorej spáchanie druhého (aj ďalšieho) zbíhajúceho sa trestného činu sa v súlade s vyššie uvedenou zásadou nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by zároveň išlo o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.) (R 1/2011), to teda znamená, že aj ak je z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom, potrebné aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. tak, ako tomu bolo v prejednávacom prípade.

Zároveň je však potrebné dodať, že uvedené pochybenie okresného súdu, ktoré nebolo krajským súdom napravené, nemalo na postavenie obvineného a výmeru jemu uloženého trestu žiaden vplyv, keďže obvinenému bol po úprave trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby po použití mimoriadneho zmierovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam pri stálom zachovaní dolnej hranice trestnej sadzby. Za daných okolností je, vzhľadom na znenie § 371 ods. 5 Tr. por. zrejmé, že dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nebolo možné z hľadiska tejto dovolacej námietky obvineného úspešne uplatniť, keďže, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, zistené pochybenie konajúcich súdov postavenie obvineného vôbec neovplyvnilo.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného B. B. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.